

БАТЬКІВЩИНА

Присвячено 200-річчю М.Ю. Лермонтова

Люблю вітчизну я, та дивною любов'ю!
Збагнуть її не здатен розум мій.
Ні слава, що купляли предки кров'ю,
Ані довіри повен гордої покій,
Ні давнини дрімучої події
Не будять у мені відрадні мрії.
Та я люблю – за що не знаю сам –
Її степи холодні і безкраї,
Її лісів безмежні небокраї,
Розливи рік її, широких, як моря;
По путівцях люблю нестись на возі
І поглядом шукать повільним до пори,
Зі смутком думаючи про нічліг в дорозі,
Вогні, якими манять тихі хутори;
Люблю терпкий димок від хмизу у кострі,
Як стомлений обоз в степу ночує,
На пагорбі гайок біліючих беріз,
Посеред жовтих нив, коли жнивують.
Відрадно бачити, уже не всім знайомі
Токи, наповнені, як золото, зерном,
Сільської хати стріху із соломи,
Під нею в ставнях різьблених вікно;
І в свято я під вечір росянистий,
Люблю спостерігати за гомінким застіллям,

За танцями із тупотінням та зі свистом
Під гомін чоловіків захмелілих.

Дата написання вірша: 2021-01-13